

РЕШЕНИЕ

№ 4694

гр. София, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 22.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **3960** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК. Образувано е по жалба на Д. Б. Н. от [населено място] срещу писмо № РКС23-УГ01-2422 от 28.03.2023г. на за кмета на район „К. село“, СО, в което е обективиран отказ да се регистрира адресно жалбоподателя в ателие, находящо се на [улица], вх. Б, ет.1, ат.8. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт, тъй като е направен погрешен извод за понятието „жилище“. Посоченият в адресната карта на жалбоподателя имот отговарял на всички изисквания за жилище съгласно чл. 40, ал.1 и §5, т. 30 от ЗУТ. Поддържа се, че според чл. 89, ал. 1 от ЗГР "адресът" е еднозначното описание на мястото, където лицето живее или където то получава кореспонденцията си, без да е поставено изискване този адрес да бъде "жилище" по смисъла на Закона за устройство на територията /ЗУТ/. В този смисъл е и приложена съдебна практика. Поради това се иска отмяна на процесния отказ. В молба от 19.06.2023г. се претендират разноски. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответника. Ответникът - за кмета на район „К. село“, СО – редовно уведомен, не се представлява и не изразява становище по делото. Съдът, при извършена преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за изяснено от фактическа страна следното: Жалбоподателят се легитимира като ползвател на ателие №8, находящо се в едноетажно тяло с 7 ателиета на ет.1 със ЗП от 34,45 кв.м, състоящо се от предверие, дневна с кът за хранене и кухненски бокс, склад, баня и тоалетна, тераса, собственост

на дъщерите й И. и В. Нанкински съгласно нотариален акт № 37, том IV, рег. 4338, нот. дело № 480 от 29.04.2021 г. и удостоверение за семейно положение, съпруг и деца на л.38. Имотът е нанесен като самостоятелен обект в КККР с идентификатор 68134.201.144.15.3.

Административното производство е започнало по подадена от жалбоподателя адресна карта за настоящ адрес с вх. № РКС-23-УГ01-2422/20.03.2023 г. до кмета на „К. село“, СО. С писмо № РКС23-УГ01-2422 от 28.03.2023г. на за кмета на район „К. село“, СО е отказал извършване на адресна регистрация по заявления настоящ адрес. В мотивите си административния орган посочил, че по смисъла на § 5, т. 29 от ДР на ЗУТ ателието не представлява жилище. Освен това съгласно чл. 89, ал.3 от ЗГР апартаментът се обозначава с число до три цифри, каквото ателието няма. Така функционира и регистърът на населението, където се вписват данните за адресна регистрация на гражданите по постоянен и настоящ адрес. В този смисъл са и указанията на директорът на главна дирекция „Гражданска регистрация и административно обслужване“ при МРРБ, приложени на л.19. В същия смисъл и съобразно указания на кмета на СО на л. 17-18, без да е променено предназначението на недвижимия имот - ателие по предвидения в закона ред, същият не следва да се ползва като жилище. Поради това липсва законова предпоставка да се извършва адресна регистрация по постоянен и настоящ адрес в обект „ателие“, тъй като не служи за задоволяване на жилищни нужди съгласно §5, т.30 от ДР на ЗУТ. Писмото с процесния отказ е съобщено на жалбоподателя на 07.04.2023г., а жалбата срещу него е подадена на 20.04.2023г.

За установяване компетентността на органа е представена заповед № СОА20-РД09-523 от 03.01.2020г. на кмета на СО.

При установеното по делото от фактическа страна, съдът намира, от правна страна, че обжалваният административен акт представлява отказ да се извърши административна услуга по смисъла на § 1, т. 2, буква "а" от Допълнителната разпоредба (ДР) на Закона за администрацията (ЗА), във връзка с чл. 21, ал. 3 АПК. Жалбата срещу този акт е допустима като подадена в срок от лице с правен интерес. Разгледана по същество, същата е основателна.

Според чл. 92 от ЗГР, адресната регистрация се извършва от кмета на общината, на района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица при заявяване от лицето. По правилото на ал. 13 от същата норма, актовете на органите по ал. 1, с които се отказва извършване на адресна регистрация или промяна на адрес, подлежат на оспорване по реда на Административнопроцесуалния кодекс. При това положение се установява, че обжалваният отказ е издаден от материално и териториално компетентен орган в предписаната от закона писмена форма.

Обществените отношения, свързани с адресната регистрация на лицата, пребиваващи на територията на Република България са уредени в ЗГР и Наредба №РД-02-20-9 от 21.05.2012 г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация /обн., ДВ, бр. 43 от 8.06.2012 г./ . Съгласно чл. 89, ал. 1 от ЗГР "адресът" е еднозначното описание на мястото, където лицето живее или където то получава кореспонденцията си, като постоянен е адресът, където лицето избира да бъде вписано в регистъра на населението (чл. 93, ал. 1 от ЗГР), а настоящ - адресът, на който лицето живее (чл. 94, ал.1 от ЗГР). Съгласно чл. 92, ал. 2-4 от ЗГР за извършване на адресна регистрация лицата представят един от следните документи: документ за собственост; документи за ползване на имота за жилищни нужди, включително договор за ползване на

социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа; други документи, доказващи собствеността или ползването на имота. За извършване на адресна регистрация се представя и писмено съгласие на собственик, когато заявителят не е собственик чрез декларация по образец, подадена лично пред органа по ал. 1, или с нотариална заверка на подписа. За извършване на адресна регистрация на лица, които са в родство по права линия със собственика или ползвателя на имота, както и за съпрузите на тези лица, не се представят документите по ал. 2 и 3. Кметът на общината, на района или на кметството или определените от тях длъжностни лица извършват служебна проверка в регистъра на населението за родствената връзка между собственика или ползвателя на имота и лицето, което заявява постоянен и/или настоящ адрес, както и проверка чрез отделите "Местни данъци и такси" относно собствеността на имота. В конкретния случай, жалбоподателката е представила удостоверение за семейно положение, съпруг и деца, от което видно, че същата е майка на собственичките на имота, който е избрала за настоящ адрес.

Целта на адресната регистрация е да отрази действителното фактическо положение на мястото, на което гражданите са се установили да живеят и съответно където да получават кореспонденция и да ползват произтичащите от това права и услуги. Според чл. 90, ал. 1 от ЗГР, всяко лице, подлежащо на гражданска регистрация по този закон, е задължено да заяви писмено своя постоянен и настоящ адрес, който трябва да съответства на адрес по чл. 89, ал. 5 от ЗГР, т. е. да е определен от кмета като адрес, на който може да се извърши регистрацията и да е включен в НКНПА. Задължение на администрацията е да поддържа и актуализира данните в този класификатор. В чл. 121, ал. 4 от Наредба № РД-02-20-9 изрично е посочено, че кметът на общината определя адреси за включване в НКНПА когато в тях има жилищна сграда, общежитие, хотел, мотел, почивен дом или друго място за подслон и същите са годни за обитаване. Доколкото в Наредба № РД-02-20-9 липсва легално определение на понятието "жилищна сграда", то съгласно разпоредбата на чл. 46, ал. 2 ЗНА съдържанието на това понятие следва да се установи чрез тълкуване, като се съобразят разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи. С оглед на това съдът намира, че за нуждите на цитираната наредба понятието "жилищна сграда" трябва да се прилага в смисъла, даден от § 5, т. 29 от ДР на ЗУТ и процесната сграда следва да се приеме за жилищна сграда, поради което същата попада в категорията обекти, изброени в чл. 121, ал. 4 от Наредба № РД-02-20-9. В цитираната норма няма изчерпателно изброяване на обектите и не е въведено императивно изискване това да са само жилищни имоти, а е достатъчно посоченият имот да е годен за обитаване и да задоволява жилищните нужди на лицето, като от значение е как фактически се ползва, а не неговото предназначение според устройствените планове и кадастралната карта. Този извод се подкрепя и от нормите на чл. 92, ал. 2, т. 2 и т. 3 от ЗГР, които предвиждат, че освен документ за собственост заявителят може да приложи и други документи, които установяват, че имотът се ползва за жилищни нужди. Според легалното определение на § 1, т. 2 от ДР на ЗМДТ "основно жилище" е имотът, който служи за задоволяване на жилищните нужди на гражданина и членовете на неговото семейство през преобладаващата част от годината. Следователно отново определящо е дали имотът фактически служи за задоволяване на жилищните нужди на лицето.

Разпоредбите на чл. 89, ал. 1 и ал. 2 от ЗГР не съдържат императивно изискване постоянният и настоящ адрес на гражданите да съвпада единствено и само с адрес на жилища по смисъла на § 5, т. 30 от ДР на ЗУТ. Законодателят не въвежда с понятието

за адрес задължение за лицето да посочи за свой адрес само "жилище" по смисъла на ЗУТ. Същото може да посочи и друг обект на собственост, годен фактически да се ползва за жилищни нужди, което тълкуване се извежда от употребата на съюза "или" в разпоредбата на чл. 89, ал. 1 ЗГР /така РЕШЕНИЕ № 4109 ОТ 19.04.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 9331/2022 Г., III ОТД. НА ВАС, решение № 5361/02.06.2022 г., постановено по адм. д. № 1739/2022 г. на ВАС; решение № 2596/24.02.2021 г., постановено по адм. д. № 8838/2020 г. на ВАС/. Отделно, разпоредбата на § 5, т. 29, изр. второ от ДР на ЗУТ, съгласно която при определяне предназначението на сградата, ателиетата се считат за жилища, е достатъчно ясна и не дава основание за противоречиво тълкуване.

Мотивиран от горното при проверката по чл. 168 от АПК съдът намира, че оспореният административен акт е валиден, издаден в предписаната от закона форма без допуснати съществени процесуални нарушения, но в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което подадената срещу него жалба се явява основателна. Оспореният отказ следва да бъде отменен и в хипотезата на чл. 172, ал. 2 от АПК преписката следва да бъде върната на административния орган за произнасяне при съобразяване на задължителните указания на съда по тълкуването и прилагането на закона.

Предвид изхода на делото на жалбоподателя следва да се присъдят сторените съдебни разноски за заплатена държавна такса и 400 лева за адвокатска защита, платени в брой съгласно договор за правна защита на л.26.

На основание чл. 143, ал. 1 във вр. § 1, т. 6 от ПЗР на АПК разноските следва да бъдат поставени в тежест на юридическото лице, в структурата на което е ответният административен орган. Същият следва да възстанови на жалбоподателя внесената държавна такса от 10лв. и адвокатско възнаграждение от 400лв., платено в брой съгласно договор за правна защита на л.26.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 41-ви състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ, обективизиран в писмо № РКС23-УГ01-2422 от 28.03.2023г. на за кмета на район „К. село“, СО за извършване на адресна регистрация по заявление вх. № РКС-23-УГ01-2422/20.03.2023 г.

ВРЪЩА преписката по заявление вх. № РКС-23-УГ01-2422/20.03.2023 г. на кмета на район „К. село“, СО за ново произнасяне при съобразяване на задължителните указания на съда по тълкуването и прилагането на закона.

ОПРЕДЕЛЯ едномесечен срок за ново произнасяне на компетентния административен орган, считано от датата на влизане в сила на настоящото решение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Д. Б. Н. от [населено място] сумата от 410 лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в четиринадесет дневен срок от съобщаването на страните за неговото постановяване.

СЪДИЯ:

